

Fotó: Oroskó Ferenc

Anti-pokol

Ki ne emlékezne a XXX. századra? Vénységére Mézga Géza épp oda sóvárgott, elege lett a saját taposómalmából. Ám semmi sem szavatolta, hogy a teleportációból nem lesz valami újabb deportáció, traumadús turistaút. Gézát azonban legyűrte a kiábrándulás és a kíváncsiság, ezért utolsó kívánságot fogalmazott meg jövőbeli ivadékához, MZ/X-hez. Gondoktól görnyedve csoszogott műhelyébe, elővette a fia, a 12 éves Aladár által összetákolts időgépet, amelyet a gyerek a család régi, levitézlett esernyőjéből alkotott meg. Pardon, nem szoltam eddig Géza családjáról. Mézgáné (szül. Rezovits Paula) magas funkciót töltött be az országot irányító Töpörtyű és Igazság Pártban (TIP), elhanyagolta a családját, és fiatalkori szerelme, az alkoholista pártelnök, Hufnágel Pisti szeretője lett. Ez akkora megrökönyödést okozott odahaza, hogy a kongeniális képességekkel megáldott Aladár jobbnak látta, ha minél előbb bontja a sátorfáját, és rövid hatállyal távozik az országból. Többek között azért is, mert az ötödik újjavasztásakor a TIP az Alaptörvénybe iktatta, hogy a magyarok helyes és egészséges táplálkozása érdekében kötelező minden étkezésnél töpörtyűt enni, akár szikkadt, akár nem, és ez alól az uzsonna sem kivétel. A moziban a pattogatott kukorica helyett kizárólag frissen kisütött töpörtyűt lehessen kapni! Az Alaptörvény azt is kimondja, hogy a töpörtyű helyes és egészséges használatáról kizárt a parlamenti vita vagy a népszavazás. Mi fán termett az ellenzék, szól a költői kérdés. A TIP hetedik, bocsánat, negyedik, nem, nem, azon már túl voltunk, tehát az ötödik újjavasztása után az ún. ellenzék legfeljebb arra volt jó, hogy megsózzák a töpörtyűs tálakat a kormánypárt által rendezett töpörtyűs bálakon. A múltat s a jövőndőt letüdőző, ó, a szegény nép természetesen tiltakozás nélkül majszolta jókedvvel, bőséggel a töpörtyűtortákat. Aladár pedig mit sem utált jobban a töpörtyűnél, irány a Nyugat. A nyugati országokban a töpörtyű bezzeg gumicukorból készült, így tiltakoztak a magyar kormány egyoldalú étkeztetési törvénye ellen. Az ellenállást és a szolidaritást bizony komolyan kell venni, szajkózta Churchill is, miután visszatért indiai gyarmati vakációjáról, ahol sikeresen halálra éheztetett vagy szimplán csak halálra fertőztetett pár millió bengáli lakost egyik-másik rendeletével. Erről persze keveset lehetett hallani a XX. században, ám nincs min csodálkozni, ekkor a titok és a takarás volt a divat.

Mielőtt azonban belevesznénk a történelem dzsungelébe, térjünk vissza Mézgaékhoz. Aladár tehát eltakarodott az országból, szeplős nővére, Kriszta pedig a Magyar Töpörtyűszeti Akadémia titkárnői osztályának vezetője, míg az Akadémia elnöke a család macskája, Maffia lett. És a család kutyája, Blöki, Aladár egyetlen hű szövetségese? Több esze volt az em-

bereknél, a Guliverklivel kiröpítette magát a Kutyák Bolygójára, ami nem afféle olcsó disztópikus hely, mint a hollywoodi Majmok Bolygója, hanem szőröstől-bőröstől maga a megvalósult kutyatopia. Mellesleg a szovjetek vastagon tévedtek: Lajka nem pusztult el a Szputnyik 2 műhold fedélzetén 1957-ben, űrhajója a kozmikus turbulencia következtében egy elhagyatott bolygón kötött ki, ahol összefutott Dezsővel, a korcs tacsóval, majd együtt megalapították a Kutyák Bolygóját, nemzetközi nevén a Dogville-t. Blöki tehát Lajkával sakkozik, sőt, Dezsővel kiegészülve közös zenekart is alapítottak. Hogy ezt honnan szedem, nem árulhatom el, és nem is tartozik szorosán a mostani értekezésünk tárgyához.

A mese fonala ott szakadt meg, hogy Géza utolsó kívánságot fogalmazott meg futurisztikus leszármazottjához. Ich habe genug, mein Herr, sóhajtotta azokban a napokban többször is. Torkig volt a töpörtyűinvázióval, az antidepresszánsokkal, a műsorok közti reklámokkal, a csapból is folyó propagandával meg az egész XX. századi nyomorral. Géza megtekerte az időgép jobb, majd bal pótméterét, csillámló spirál tekeredett elő a hangszóróból, végül sisterség, recsegés közepette cérna hangján megszólalt MZ/X:

- Rák Sz Mh tor vár tanszob ér kész! Ne zav!
- Rövid leszek!
- Par!
- Hozzád készülök, ó, rokonom, utókorom!
- Kac-kac!
- Komolyan.

A 125 éves MZ/X gondolkodóba esett. Mielőtt rácsörgött volna Köbüki, épp a bizarr pornófilmekben mélyedt el, ugyanis ez volt az egyik érettségi tárgya. Nem szerette, ha ilyenkor zaklatják, kikötkken a detail-ok megfigyeléséből. Hosszasan birizgálta a kor-

divat szerint földig érő őszsakállát, végigsimított a feje búbján díszelgő, két zöldre festett hajszálán. Rokonnak rokon, csak éppen a XX. századból, aminél alig találni pocskabbat. Hogy szokja meg, hogy itt az orvostudomány az ezotériával szövetkezve lepipálta a parlagfű-allergiát? Arról nem szólva, hogy itt kötelező a nyolcvan általános és negyven gimnázium! Köbükiék pedig a nyolctól is berzenkednek, s inkább a hátsó padosorokban kollektíven maszturbálnak az órák alatt! Nem, nem, ez sehogyan sem lesz jó.

– Aknyav! – sóhajtotta a Rákos Szent Mihályi toronyvárosból.

Géza alig kapott levegőt, fel nem foghatta, hogy utasíthatta vissza. Úgy érezte magát, mint akinek a fejére húzták a XX. század koszos zacskóját. Légszomjjal küzdött, izzadni kezdett a tenyere, végül sírva fakadt. A távoli unoka a fejét törte, mégiscsak a saját vére. A legszívesebben felhívta volna Romhányi Józsefet, a Rákosi Szent Mihályi toronyváros polgármesterét, ám nem akarta zaklatni ilyen apróságokkal, főleg, hogy ez újabb szívességet jelent majd a szívességi listán. Esetleg az újmagyar szótár másik szerzőjét, Nepp Józsefet? Ő mindent tud, ami újmagyarul elgondolható, ám sohasem veszi fel a telefont. MZ/X fel-alá járkált dolgozósobája üvegkalitkájában, amikor hopp, eszébe jutott, felhívja Hazai Attilát, a Hungaroparadicsom ezeréves lakóját. A Hungaroparadicsomot csupán az élők nevezik így, valójában nem mennyország, hanem sem mennyország, sem pokol, a holt lelkek Anti-pokolnak hívják. Hazai Attila pedig az Anti-pokol bevándorlási osztályának vezetője.

– Pill! Van egy öt! – jelezte MZ/X Köbükinék, majd odagurult a forgószékevel a teleportációs készülékéhez. Köbüki szólni akart, semmiképp sem hagyja cserben, ám izgatottságában köhögni kezdett, majd lenyelte a slájmot.

MZ/X masinája három méter magas volt, oldalán barokk díszítésű billentyűzettel, a közepén hatalmas tulipánalakú teleportációs nyílással. MZ/X megnyomta a gép bal oldalán a zöld gombot, zúgás, zötyögés, egy csavar ki is esett, amikor a tulipánalakú nyíláson át előhomálylott Hazai Attila hologramarca. Semmit sem öregedett, vállig érő szőke haja ugyanúgy a közepén elválasztva.

– Szilvia szüzessége! – köszönt előkelő, lebilincselő mosollyal.

– Jó nap kíví! – viszonzta mély meghajlással MZ/X.

Attila kétkedve hallgatta a vén szatyor óhaját, úgy tudta, Mézga Géza már nem él, és nem fért a fejébe, ha valaki nem él, akkor miért tesznek úgy, mintha élne, ha viszont mégis él, akkor mit akar az Anti-pokolban, ahol csak az tartózkodhat, aki már nem él, mert aki nem él, az nem él, és nem olyan, mint az, aki még él.

– De Köb él! Megpusz a sajszáz! Memeg! Rovagy! – fogta rövidre MZ/X, többek között azért is, mert nem volt idő totojázni, ezt a mesét nem *Háború és Béke* hosszúságúra tervezték, nemsokára lejár az idő, és még sehol sincsenek. Attila átérezte a helyzet súlyosságát, ha nem mond á-t vagy b-t, itt reked a történetben, és sohasem kerül vissza többé az Anti-pokolba. Villámgyorsan átfutott az agyán, hogy Mézga Géza magyar ember, a magyar embernek pedig a mennyország elképzelhetetlen, képzeletéből a XX. század kioperálta az imaginációt, mindazonáltal a pokol rémunalmas a maga reprízeivel. Attila, a hunok anti-pokolbeli víg napjai bevándorlási osztályának vezetője előkotorta a fiókjából a szabályzatot, leellenőrizte a magyar kvótát.

– A téli szalámi meg van evődve! – közölte MZ/X-szel, aki futott is az időgéphez elújságolni az örömhírt a szorongástól összetöpörödött Köbükinék.

A sikeres teleportáció után nem kaptunk semmi információt arról, hogy Köbüki hogy él, ha él az Anti-pokolban. Ő elsősorban XXX. századba, MZ/X-hez vágott, az Anti-pokol pedig időn kívüli portéka. Mindenesetre, akárcsak Hazai, nem tért onnan vissza. Mégiscsak létezik egy világ a párhuzamosok univerzumában, ahol a magyar végre megtalálja a jurtáját. Csak az a bevándorlási kvóta ne lenne, mert egyértelműen jelzi: hiába lőtte ki Isten makkja, bírálát vár az echte magyarra. ■ ■ ■